

Novinka od autorky psychothrilleru *Ztichlý dům*

JENNY
BLACKHURST

A silhouette of a person with long hair swinging on a swing set against a blurred background of a sunset or sunrise sky. The person is in mid-swing, leaning forward. The chains of the swing are visible.

PODIVNÁ HOLKA

PODIVNÁ HOLKA

JENNY
BLACKHURST

2019

Copyright © 2017 Jenny Blackhurst
Translation © 2018 by Petra Krámková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FOSTER CHILD,
vydaného nakladatelstvím Headline Publishing Group, Londýn 2017,
přeložila Petra Krámková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redakce: Milena Nečadová

Korektura: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková

Sazba: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková

Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2019

ISBN: 978-80-7498-331-3

Mámě a tátovi. Nemohla bych si přát víc.

PROLOG

„Imogen? Jste to vy?“ Hlas na druhém konci zní zoufale, téměř bez dechu, a okamžitě ho poznávám.

„Sarah, uklidněte se,“ řeknu. „Co se stalo?“

„Jde o Ellie.“ Slyším, jak se hlas Sarah Jeffersonové zachvěje. „O polední přestávce odešla ze školy. Nemám tušení, kde je.“

Povzdechnu si. Opakuj po mně, řeknu sama sobě. Tohle není tvůj cirkus, tohle nejsou tvoje opice.

„Na Elliině případu už nepracuju, Sarah. Vzali mi ho. Řešit její záškoláctví není v mojí pravomoci.“

„Vy to nechápete.“ Hlas Sarah zní teď ještě naléhavěji. „Nebojím se o Ellie, ale o Lily.“

Ruka mi automaticky vystřelí k pupíku, než si uvědomím, že dítě už tam není.

„Co je s Lily, Sarah?“

Zvuk, který se jí vydere z hrdla, je něco mezi vzlyknutím a zakvilením. „Je pryč. Ellie ji vzala s sebou.“

1

ELLIE

Ellie leží na posteli, která není její, v pokoji, který nikomu nepatří, a poslouchá, jak o patro níž cizí rodina sleduje televizi. Palcem si pohrává se škrtátkem zapalovače. Oranžový plamínek se objevuje a zase mizí, jakmile povolí stisk.

Škrt, blik.

Škrt, blik.

Škrt, blik.

Bříšky prstů přejíždí skrz špičku plamínku sem a tam, převkapaná, že to nebolí. Zkusí to znovu, ale tentokrát nechá prsty nad plamenem o malinko déle. Tohle sice pálí, ale pořád nebolí. Strčí prst přímo do modré části plamene a drží ho tam tak dlouho, dokud jím neprojede vlna palčivé bolesti. Přesto se to nezdá být špatný pocit. Je úžasný. Zažila její rodina právě tohle? Stejnou bolest, stejné uvolnění? Zkusí to znovu, tentokrát plamen podrží pod dlaní a bez hnutí čeká na příchod bolesti. Když ji ucítí, je daleko silnější, v šoku povolí stisk škrtátka zapalovače. Srdce jí buší jako zběsilé, ale přesto to zopakuje ještě jednou... škrt, blik.

Právě ve chvíli, kdy v nose ucítí zápach škvařícího se masa, se otevřou dveře pokoje. Na prahu stojí její nevlastní sestra Mary. Vyvalí oči a brada jí spadne jako nějaké legrační kreslené postavičce, když si uvědomí, co Ellie dělá.

„Ellie! Na co si to tady sakra hraješ?“ Mary jí prudce zatáhne za ruku, aby ji osvobodila z plamene. „Zbláznila ses? Vždyť se popálíš!“

Zničehonic její ruku zachvátí intenzivní palčivá bolest, a když sklopí zrak, vidí, jak jí na kůži vyskakují nalité puchýře.

„Já... já vůbec nevím, co jsem dělala. Jen jsem si tak hrála. Ani to nebolelo.“ Zadívá se na svou dlaň se zájmem. „Teď už to bolí.“

Mary jemně položí svou ruku na Elliinu paži.

„Pojď, něco s tím uděláme. Namažu to mastičkou, ovážu a mámě řekneme, že ses řízla, když jsi mi pomáhala s vařením.“

Ellie zírá na kůži plnou puchýřů a představuje si, jak se jí šíří dál po celé ruce až na ramena a krk.

Mary zavrtí hlavou, jako kdyby ani nemohla uvěřit vlastním očím. „Budeme to muset kontrolovat, každý den ti vyměním obvaz, a kdyby se to zhoršovalo, nezbude nám než vymyslet nějakou jinou historku.“ Věnuje Ellie laskavý pohled. „Proč tohle vůbec děláš, Ellie? Myslíš si, že by máma byla ráda, kdyby viděla, že si takhle ubližuješ?“

„Ale moje máma už nic nevidí, ne? Moje máma je mrtvá.“

Ellie má pocit, že její břicho je plné třesoucího se zeleného slizu, skoro jako pomeranč, který hnije zevnitř, navenek sice normální, ale pod slupkou jedovatý. Není jako Mary, není jako nikdo tady kolem. Někteří z nich to tuší – čte to v jejich pohledech, jakmile ji zahlédnou venku na ulici. Přejdou na druhou stranu, nebo chytnou své děti za ruku o trochu pevněji, aniž by doopravdy věděli proč. Ellie to ale ví. Ví, co vidí v jejím nitru.

„Stejně tě ale sleduje, to přece víš?“ naléhá Mary. „Tvoje máma z nebe vidí všechno, co děláš. A chce, abys byla šťastná

a dávala na sebe pozor, abys vyrostla a měla svoji vlastní rodinu. To by chtěla, kdyby tady byla, a přesně to chce, i když je pryč. Musíš se snažit trochu zapadnout, Ellie. Víím, že je to těžké, víím, že nejsme tvoje pravá rodina. Ale opravdu to musíš alespoň zkusit.“

„A co když to nechci zkusit? Co když nechci být součástí vaší rodiny?“

„Chápu, jak to pro tebe musí být těžké. Tímhle domem už jsem viděla projít plno dětí, našťvaných dětí, které nikdy nepoznaly, jaké to je, když je má někdo rád. Ale ty jsi jiná než ony. Ty jsi vyrůstala v rodině, kde tě rádi měli, víš, jaké to je žít v domě plném lásky a porozumění. Možná, že teď ti to připadá nemožné, ale jednoho dne to zase budeš mít. Hlavně si musíš pamatovat, že nic z toho, co se stalo, není tvoje chyba. Nesmíš se obviňovat, Ellie, ať už ti ostatní říkají cokoli.“

Ellie přikývne, i když v hloubi duše ví, že se Mary plete. Možná, že je starší, možná si myslí, že ví všechno, ale neví. A o Ellie neví vůbec nic. Nikdo neví.

2

IMOGEN

Silnice do městečka Gaunt je ukrytá pod příkrovem hustých větví a jen místy se na asfaltu objeví skvrny slunečního světla tam, kde ho propustí clona listů. Přecházejí z toho oči. Mám pocit, že projíždíme překrásným tunelem stromů na to poslední místo, kam se kdy dostaneme. Do konečné stanice.

Spisovatel Thomas Wolfe prohlásil, že domů se znovu vrátit nemůžete, a to jsem si možná měla uvědomit dřív, než jsem odeslala svůj životopis a spustila tím řetěz událostí, které mě teď, po patnácti letech, přivádějí zpátky do mého rodného městečka. Nejspíš mi to mělo být předem jasné.

Gaunt, který se před námi rozkládá, je přesně tak bezútěšný a ponurý, jak napovídá jeho název. Připomíná sál plný pokřivených a zdeformovaných zrcadel: bez ohledu na to, z jakého úhlu se díváte, na obrazu se stále zdá být něco špatně. Zasedlé domy tu opuštěně chátrají. Populace klesá.

Pro někoho zvenčí Gaunt kdysi mohl vypadat jako opravdu skvělé místo. Zvláštní lesk dříve vznešených domů nebo nepřehlédnutelná socha naznačují, že bývaly doby, kdy zřejmě

s tímhle podivným městem někdo mohl mít velkolepé plány – plány, které však byly dávno zapomenuty. Už jako dítě jsem si svým rodným městem připadala stejnou měrou fascinovaná i znechucená. I já jsem cítila onu téměř magnetickou přitažlivost, která sem nalákala tolik stavebníků a developerů, ale zároveň tíživý, nevysvětlitelný pocit strachu a zlé tušení, kvůli nimž se všichni nakonec k městu otočili zády s výmluvami na nevhodnou půdu a nesplnitelná pravidla pro výstavbu... protože kdo by otevřeně přiznal, že zahodil stavební investici jen kvůli špatnému tušení, přičemž prodělal celé jmění?

Na ten pocit jsem už málem zapomněla. Strávila jsem tak dlouhou dobu v bezpečné bublině velkého města a tak ráda vytěsnila z mysli vzpomínky na svůj dřívější život tady, až mi připadá málem nemožné vybavit si cokoliv ze své dřívější existence, dokonce i když pevně zavřu oči a ze samého úsilí mě rozbolí hlava.

Přestože slunce jasně svítí, ve vzduchu se vznáší nevlídný chlad. Čerstvý vzduch pro čerstvý začátek, prohlásil dnes ráno Dan. Dobré znamení, potvrzení toho, že jsme se rozhodli udělat správnou věc.

„Nevěřím na znamení ani nic podobného,“ usmála jsem se. Můj výraz mě ale musel prozradit, protože manžel mi něžně položil ruku na rameno a řekl: „Bude to úžasné. Jako dovolená na venkově. Oba budeme mít čas a prostor pořádně se nadechnout.“ Nezmínil to, na co při tom doopravdy myslel – rodinu – a za to jsem mu byla vděčná.

„Dovolená? Nevěděla jsem, že spisovatelé si také berou dovolenou. A já si ji tedy neberu určitě. V nové práci začínám už za čtyři dny.“

„Vždyť víš, jak to myslím. Dovolená od toho všeho.“ Ukázal k oknu, na ulici, po které proudily davy lidí a obratně se vyhýbali jeden druhému, aniž přitom zvedli oči od svých chytrých telefonů. Na muže v sešíváném pestrobarevném plášti, který

rozdával prázdné obálky, v nichž, jak jsem se jednou dozvěděla, měla být „pozitivní energie“. A na řidiče, kteří pěstmi zuřivě bušili do klaksonů na volantech pokaždé, když rychlost auta před nimi klesla pod pětatřicet mil za hodinu. „Od lidí. Od stresu. Od každodenního shonu. To přesně potřebujeme po tom marastu, jakým sis prošla.“ Po tom marastu, jakým jsem si prošla. Jako kdybych to, co se stalo v Londýně, mohla jen tak hodit za hlavu s nálepkou nějaké úplně běžné nešťastné příhody.

Na dohled se nám objevují první domy, přestavby zemědělských budov a novostavby, které tady vyrostly v době, kdy se stavebnictví začalo znovu vzmáhat. Když jsem to tu viděla naposledy, nebylo tu nic než jen pole. Vypadá to, jako kdyby se někdo snažil nabídnout Gauntu druhou šanci. Dan do mě šfouchne a ukáže na ně.

„Vidiš je? Když prodáme dům po tvé matce, mohli bychom si koupit nějaký takový. Nebo rovnou postavit.“

Zašklebím se. „Co ty víš o stavění domů? Když nepočítám ty z tvého imaginárního světa. Není zdaleka tak snadné dům postavit, jako ho popsat.“

„To zní, jako kdybys snad nikdy nezkoušela popsat hrad v poušti z pohledu skřeta,“ Dan nasadí svůj nejlepší dotčený výraz a pak se zašklebí. „Dobře, prozatím můžeme zůstat u nákupu. Něco otevřeného. A velkého.“

„S bazénem a našimi iniciálami vytesanými do mramorové podlahy ve vstupní hale,“ zasměju se. „Nejsem si jistá, kolik čekáš, že můžeme za domek staré babi Tandyové dostat. Když dokonce ani mojí matce nestálo za to pokusit se ho prodat.“ Při slově „matka“ se mi stáhne žaludek. *Je pryč, Imogen.*

Okolo města se nevznáší vířící šedivá mlha, žádná scvrklá stařena se nás se vztyčeným kostnatým revmatickým ukazovátkem nepokouší varovat, abychom se včas otočili, na značce s nápisem *Vítejte v Gauntu* nesedí černočerný havran a nemumlá svoje „Nikdy víc“, přesto náhle ucítím strach, který sevře

moje plíce, jako kdyby mě chtěl udusit. Oprýskaná a trouchnivějící cedule – na níž jsou písmena už tak vybledlá, že slovo „vítejte“ je to poslední, co máte při pohledu na ni na mysli – jako by mi před očima začala černat pod nánosem plísňe, která ji zachvacuje přímo ve chvíli, kdy se na ni dívám. Odbočka k matčinu domu se objeví vlevo od nás za několik málo metrů. Srdce se mi svírá a silnice před námi se mi rozpíjí před očima. Nakloním se a popadnu Dana za paži.

„Nejezdi tam.“

Můj hlas vyzní jen jako sotva rozpoznatelné zachroptění. Dan na mě po očku pohlédne, ve tváři se mu usadí ustaraný výraz a ubere plyn, až jedeme sotva krokem.

„Je všechno v pořádku, Im? Nemám zastavit?“

Pohlédnu na značku, která sice stále vypadá dost nevlídně, ale už aspoň není pokrytá černou plísní. Cítím, jak se mým tvářím zase vrací barva, protože rozpačité rudnou. Co jsem vlastně čekala?

Gaunt je najednou všude kolem, sleduje nás a čeká.

„Ne, nic se neděje,“ zalžu. „Jen jsem si říkala, že bychom se možná nejdřív mohli zastavit na hlavní ulici pro nějaké jídlo s sebou. Co když ještě není zapojená elektrina?“

Dan krátce přikývne, ale ustaraná vráska mezi jeho obočím nezmizí. Poslední dobou má o mě obavy neustále.

„Dobrý nápad,“ souhlasí, ohlédne se přes rameno a spustí pravý blinkr. „To mě mělo napadnout. I když jsme si asi měli nakoupit dřív, mám dojem, že kuchyně ve tvém rodném městečku nejspíš nebude dvakrát pestrá a ani nic moc extra.“

„Není to moje...“ začnu, ale pak jen pokrčím rameny. Alespoň že zběsilé bušení mého srdce začíná trochu polevovat. „Je tady bistro, kde mají rybu a hranolky... nebo tu alespoň bývalo.“

Dan mine odbočku k domu a pokračuje rovně až na hlavní ulici, která je vzdálená necelou míli od domu. Vzpomínám si, jak jsme tam s Pammy chodívaly po dlouhých úzkých pěšin-

kách a přemlouvaly starší kluky, aby nám koupili nějaký alkohol, o který se za to s nimi rozdělíme. Nebo jsme se pokoušely sehnat si sobotní brigádu v obchodě, kde jsme neměly ani tu nejmenší šanci proti holkám, jako byly Michelle Hoffmannová nebo Theresa Johnsonová. Říkám si, co asi tyhle holky dělají dnes. Zlomyslně doufám, že pořád ještě prodávají v tom stejném krámku na rohu.

„Moc se mi líbí, že budeme mít to nejlepší z obojího,“ prohlásí Dan a přeruší zamyšlené ticho, které se rozhostilo v autě. „Nádherný, klidný venkov a slušnou hlavní ulici jen kousek od domu. Pořád budu moct kdykoliv ráno zaběhnout pro čerstvou kávu a chleba...“

„Pořád?“ zasměju se při představě, jak můj manžel v bělostné zástěrcce chvátá do pekárny nakoupit čerstvý chléb. „A kdy jsi vůbec něco takového udělal? Musím se přiznat: čekala jsem, že mít manžela v domácnosti bude něco jako mít doma hospodyňku než jen přerostlého pubertáka, který sleduje Netflix a láduje se sladkostmi.“

„Hele, to bys nemusela. Nejsem žádný manžel v domácnosti, ale umělec.“

„Tak fajn, pane Bestsellere, jakmile vypakuju z domu všechny ty děti, po kterých tolik prahnete, čerstvý chleba a káva po ránu budou to nejmenší, co mi budete moct nabídnout.“

Dan se rozzáří a já okamžitě zalituju, že jsem byla tak prostoreká. Musím si zapamatovat, že každá taková poznámka jenom přiživuje jeho touhu po tom, abychom co nejdřív založili rodinu. Netuším, že pouhé slovo „miminko“ v mém žaludku vyvolává křeče. Otočím obličej směrem k ulici za okénkem a doufám, že je to pro něj jasný signál k ukončení téhle konverzace.

I když je sobota odpoledne, hlavní ulice se podobá spíš Londýnu v časných ranních hodinách. Podívám se dopředu a moji pozornost upoutají dvě dívky, které stojí proti sobě na chodníku. Jedna z nich má dlouhé tmavé vlasy, které jí splývají přes

PODIVNÁ HOLKA

obličej tak, že ho úplně celý zakrývají. Vypadá, jako kdyby byla přikovaná na místě, zatímco druhá, pěkná blondýnka oblečená v šatech, které by podle mě byly vhodnější pro daleko starší dívku, se k ní naklání blíž a blíž. Možná spolu hrají nějakou hru, i když se mi na té scéně zdá něco opravdu podivného. Blížíme se k nim a už už se chystám na ně upozornit Dana, ale blondýnka náhle bez varování udělá několik kroků zpět přímo k silnici.

„Pozor,“ varuju ho, „vypadá nějak neji...“

Moje slova přejdou ve výkřik a pevně zavřu oči, když se dívka po zádech svalí na silnici přímo před nás. Slyším zaskřípění brzd následované tupým nárazem.

3

ELLIE

Den se strašlivě vleče, jako kdyby byl snad ještě delší než celé letní prázdniny. I když škola znovu začala už před šesti týdny, teprve dnes se musí vléct do obchodu, aby pro Mary nakoupili nějaké nové halenky, protože se zdá, že její nevlastní sestře vyrostla prsa snad přes noc. Ellie je úplně jasné, že podědí všechny její staré, pytlovité a zašedlé kousky.

Sarah rozjímá nad cenovkami tak dlouho, že to Ellie připadá jako celé hodiny. V ruce má jeden ze svých proslulých seznamů s rozpočtem a nehodlá ustoupit ani z jediné položky, i když chudák mladá prodavačka se jí už nesčetněkrát pokusila upozornit na fakt, že jsou jediným obchodem ve městě, a pokud pojede nakupovat do jakéhokoliv většího města, nesežene tam nic levnějšího.

Ellie právě okopává špičkou nohy jeden z regálů a Mary po ní co chvíli vrhne chápavý pohled, když vtom dovnitř nakráčí *ona*. Naomi Harperová. Jako kdyby dnešní den nebyl už takhle dost hrozný. Naomina matka se k Sarah vrhne jako k nejlepší přítelkyni, ačkoliv Ellie je nikdy předtím neviděla prohodit

víc než jen strohý pozdrav. Najednou je to samé „Úžasné, že vás tady vidím!“ a „Jak se máte?“ Věnuje své dceři nadšený pohled a prohlásí, že se Naomi v posledních pár týdnech neuvěřitelně vytáhla. Co ale neví, pomyslí si Ellie, je, že ať už tady nakoupí jakkoliv dlouhé sukně, její drahá ratolest si je stejně ohrne v pase, jakmile vytáhne paty z domu. Mary, která je o čtyři roky starší a sotva vůbec tuší, kdo je Naomi Harperová, střelí po Ellie tázavým pohledem, ta ale jen lhostejně pokrčí rameny.

„Bože, nenapadlo by mě, že se budu muset na tvůj příšerný ksicht dívat i o víkend, když už to musím snášet celý týden,“ sykne Naomi se záští, jaká není pro teprve dvanáctiletou dívku úplně běžná. Ellie si představí šipku, kterou trefí Naomi přímo do levého oka. Přemýšlí nad spoustou krve a hnisu, co jí vytéká ze zdevastované oční jamky, a neřekne nic.

„Copak ty vůbec nikdy nemluvíš?“ Naomi se zamračí, když vidí, že Ellie nereaguje. Působí najednou přesně jako malé dítě, které píchá klackem do vosího hnízda a je stále zuřivější, když z něj nic nevylétá ven. „No tak, tchořinko Ellinko, pověz mi něco.“

Ellie cítí, že zatíná pěsti, až jí bělají klouby. Nesmí se nechat rozčítit, což je ale ztraceně těžké, když jí tváře jen hoří a srdce jí buší čím dál tím rychleji. Upřeně se zadívá na Mary, ale ať se soustředí sebevíc, nedokáže svoji nevlastní sestru přimět, aby se otočila a vrazila Naomi pořádnou ránu mezi oči. Místo toho zkusí vsugerovat Sarah, aby prohlásila, že tenhle obchod je pro ně až moc laciný. Přeje si vidět, jak falešné úsměvy téhle hnusné holky i její příšerné matky zamrznou na jejich protivných obličejích. Nic z toho se ale nestane.

Stane se jenom to, že Naomi Harperová zničehonic bleskově strčí rukou do regálu plného tenisek, vedle kterého Ellie stojí, shodí jich celou řadu na zem a honem vyklidí pole dřív, než si toho kdokoliv stačí všimnout.

„Ellie!“ vykřikne Sarah a vrhne se k ní, aby ten nepořádek uklidila, v obličeji úplně rudá. „Proč jsi tohle udělala?“

Nemá žádný význam se bránit, Sarah stejně vůbec neposlouchá a Naomi si se svou matkou zatím vyměňuje pohledy, kterými jako by sdělovala „No neříkala jsem ti to?“. Jenom Mary se podezíravě dívá z Ellie na její spolužačku a zase zpátky.

„Můžu počkat venku?“ zeptá se Ellie. Ví, co se stane, když ztratí nervy. A i když zrovna v tuhle chvíli ji Naomi opravdu strašlivě štve, je jí jasné, že jediný způsob, jak situaci udržet pod kontrolou, je zmizet odsud pryč.

„Půjdu s tebou,“ navrhne Mary, ale Sarah zavrtí hlavou. „Musíš si vyzkoušet to tričko, Mary. Ellie je dost stará na to, aby venku dokázala vydržet pět minut sama.“

Dost stará je, a kdyby tady bylo všechno vyřízené, mohlo by to proběhnout bez problémů. Kdyby ovšem Naomi zůstala uvnitř.

Jenomže o pouhých pár minut později už zase stojí vedle Ellie a plive na ni svoje jedovaté poznámky.

„Každý ve škole by rád věděl, proč jsi tak zatraceně divná, víš o tom?“

„Běž pryč, Naomi,“ varuje ji Ellie.

„Já to ale vím,“ pokračuje Naomi, jako by ji neslyšela. Trochu ucouvne, pravděpodobně s vědomím toho, že to, co se chystá říct, se nebude podobat ani tak šťouchání klackem do vosího hnízda jako spíš pokusu ho oběma rukama roztrhnout a strčit nos přímo dovnitř. „Chceš vědět, co vím?“

„Ne,“ odpoví Ellie. Cítí tíživý pocit na hrudi a ruce se jí pomalu začínají třást. Ví, že se něco stane a že tomu nedokáže zabránit. Jediné, co může, je jako náhodný svědek přihlížet scéně, která se před ní začíná odehrávat. „Drž hubu.“

„Ty jsi řekla mně, abych držela hubu?“ zeptá se Naomi nevěřícně. Vůbec nic netuší. Zatím.

„Dej mi prostě pokoj. Vrať se dovnitř,“ varuje ji Ellie a cítí, jak v ní stále narůstá vztek, podobně jako když se namotává klobíčko, které je s každým otočením větší a větší, těžší a těžší.